

POSTANOWIENIE

Dnia 21 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku C. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.
o prawo do renty z tytułu choroby zawodowej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 października 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 10 stycznia 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 stycznia 2013 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] oddalił apelację C.S. od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 25 kwietnia 2012 r., oddalającego jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w S. z dnia 29 marca 2010 r. w przedmiocie odmowy przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Stwierdzono u ubezpieczonej chorobę zawodową - toksyczne uszkodzenie wątroby jako następstwo przewlekłego zatrucia cytostatykami - i uwzględniając długi okres braku kontaktu z czynnikami szkodliwymi oceniono, że nie to, lecz inne schorzenia są przyczyną jej niezdolności do pracy.

Skarga kasacyjna ubezpieczonej została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 6 ust. 1 pkt 6 w związku z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu

wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. nr 167, poz. 1322 ze zm.) oraz w związku z art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227 ze zm.) prowadzącą do przyjęcia, że „jest zdolna do pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji i przebytą chorobą zawodową” oraz obrazy przepisów postępowania – art. 232 k.p.c. w związku z art. 286 k.p.c. przez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego zawierającej całościową ocenę wszystkich stwierdzonych schorzeń. Zaskarżając wyrok w całości, ubezpieczona wniosła o jego uchylenie i zmianę wyroku sądu pierwszej instancji.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała na potrzebę „wykładni przepisów prawnych budzących rozbieżności w orzecznictwie sądów”. Podniosła, że „w sprawie powstały wątpliwości, czy w przypadku orzekania w przedmiocie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy istnieje potrzeba przeprowadzania przez sąd dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny pracy na okoliczność, czy stwierdzone schorzenia, dysfunkcje łącznie skutkują możliwością powstania przesłanek niezdolności do pracy w aspekcie medycznym, czy wystarczy oparcie się na cząstkowych ocenach stanu zdrowia bez analizy ich wzajemnego oddziaływania na siebie”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca, wnosząc o przyjęcie jej skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie wskazała, która z tych przyczyn ma uzasadniać jej wniosek. Przez przedstawienie - jako przykładu rozbieżności orzecznictwa - wyroków Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2007 r., I UK 304/06 (niepubl.) i z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99 (OSNAPiUS 2000 nr 22, poz. 807), traktujących o potrzebie całościowej oceny stanu zdrowia ubezpieczonych domagających się przyznania renty z tytułu

niezdolności do pracy, nawiązała do art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., lecz swego wniosku wystarczająco nie uzasadniła. Opisując bardzo skrótowo zagadnienie prawne powstałe na tle poglądów wyrażonych w powołanych w skardze wyrokach w żaden sposób nie powiązała go ze swoją sprawą. Ponadto argumenty, do których ogranicza się przeprowadzony w skardze wywód, polegający na powiązaniu zagadnień wykładni przepisów prawa formalnego z dokonanymi w sprawie ustaleniami i oceną dowodów, pozostają w kolizji z art. 398¹³ § 2 *in fine* oraz art. 398³ § 3 k.p.c.

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw